

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 21 lutego 1985 r.

Nr 8

TRESC:
Poz.:

UMOWA MIĘDZYNARODOWA

24 — Konwencja konsularna między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Chińskiej Republiki Ludowej, podpisana w Pekinie dnia 14 lipca 1984 r.	69
25 — Oświadczenie rządowe z dnia 28 stycznia 1985 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych Konwencji konsularnej między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Chińskiej Republiki Ludowej, podpisanej w Pekinie dnia 14 lipca 1984 r.	80

24

KONWENCJA KONSULARNA

między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Chińskiej Republiki Ludowej

podpisana w Pekinie dnia 14 lipca 1984 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 14 lipca 1984 r. została podpisana w Pekinie Konwencja konsularna między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Chińskiej Republiki Ludowej w następującym brzmieniu:

KONWENCJA KONSULARNA

między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a
Rządem Chińskiej Republiki Ludowej,

Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i
Rząd Chińskiej Republiki Ludowej,
kierując się pragnieniem uregulowania i umocnienia
stosunków konsularnych w celu rozwoju stosunków
przyjaźni i współpracy między obydwojma Państwami,
na podstawie zasad wzajemnego poszanowania suwe-
renności, nieingerencji w sprawy wewnętrzne drugiego
Państwa, równości i wzajemnej korzyści,

postanowiły zawrzeć niniejszą Konwencję konsularną
i w tym celu wyznaczyły Pełnomocników:

Rząd Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej —
Ernesta Kuczę, Podsekretarza Stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych,

Rząd Chińskiej Republiki Ludowej —
Qian Qichena,
Wiceministra Spraw Zagranicznych,

którzy po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych
za dobre i sporządzone w należytym formie, zgodzili się
na następujące postanowienia:

Artykuł 1

Definicje.

Dla celów niniejszej konwencji następujące wyra-
żenia mają niżej określone znaczenie:

- 1) „urząd konsularny” oznacza każdy konsulat gene-
ralny, konsulat, wicekonsulat lub agencję konsu-
larną;
- 2) „okręg konsularny” oznacza terytorium wyznaczone
urzędowi konsularnemu do wykonywania funkcji
konsularnych;
- 3) „kierownik urzędu konsularnego” oznacza osobę po-
wołaną przez Państwo wysyłające do działania w
tym charakterze;
- 4) „urzednik konsularny” oznacza każdą osobę, łącznie
z kierownikiem urzędu konsularnego, powołaną w
tym charakterze do wykonywania funkcji konsula-
rych;
- 5) „pracownik konsularny” oznacza każdą osobę wy-
konującą czynności administracyjne, techniczne lub
usługowe w urzędzie konsularnym;
- 6) „członkowie urzędu konsularnego” oznacza urzędni-
ków konsularnych i pracowników konsularnych;

- 7) „członek personelu prywatnego” oznacza osobę zatrudnioną wyłącznie w służbie prywatnej członka urzędu konsularnego;
- 8) „członek rodziny” oznacza małżonka członka urzędu konsularnego i jego dzieci, pod warunkiem że pozostają oni z nim we wspólnocie domowej;
- 9) „pomieszczenia konsularne” oznacza budynki lub części budynków i tereny przyległe do nich, niezależnie od tego, czyją są własnością, używane wyłącznie do celów urzędu konsularnego;
- 10) „archiwa konsularne” oznacza wszystkie pisma, dokumenty, korespondencję, książki, filmy, fotografie, taśmy magnetofonowe, rejestry i pieczęcie urzędu konsularnego oraz szyfry i kody, kartoteki, jak również meble przeznaczone do ich zabezpieczenia i przechowywania;
- 11) „statek Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę pływającą, używaną do żeglugi na wodach, podnoszącą banderę Państwa wysyłającego, z wyjątkiem okrętów wojennych;
- 12) „statek powietrzny Państwa wysyłającego” oznacza każdą jednostkę latającą, zarejestrowaną w Państwie wysyłającym i uprawnioną do używania oznaki przynależności państwowej tego Państwa, z wyjątkiem wojskowej jednostki latającej;
- 13) „obywatel Państwa wysyłającego” oznacza osobę fizyczną mającą obywatelstwo Państwa wysyłającego i odpowiednio osobę prawną tego Państwa.

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Ustanawianie urzędów konsularnych oraz mianowanie członków urzędów konsularnych.

Artykuł 2

Ustanawianie urzędów konsularnych.

1. Urząd konsularny Państwa wysyłającego może być ustanowiony na terytorium Państwa przyjmującego jedynie za zgodą tego Państwa.

2. Ustalenie siedziby urzędu konsularnego, jego klasy i okręgu konsularnego, jak również wszelkie późniejsze zmiany będą dokonywane w drodze porozumienia między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym.

Artykuł 3

Mianowanie i dopuszczanie kierowników urzędów konsularnych.

1. Kierownicy urzędów konsularnych są mianowani przez Państwo wysyłające. Państwo wysyłające przekazuje, w drodze dyplomatycznej, Ministerstwu Spraw Zagranicznych Państwa przyjmującego listy komisyjne dotyczące mianowania kierownika urzędu konsularnego. Listy komisyjne zawierają imię i nazwisko, stopień kierownika urzędu konsularnego, siedzibę i klasę urzędu konsularnego, jak również okręg konsularny.

2. Po otrzymaniu listów komisyjnych o mianowaniu kierownika urzędu konsularnego Państwo przyjmujące powinno niezwłocznie udzielić exequatur. Jeżeli Państwo przyjmujące odmawia udzielenia exequatur, nie jest obowiązane do podania Państwu wysyłającemu przyczyn odmowy.

3. Kierownik urzędu konsularnego będzie dopuszczony do wykonywania swych funkcji na mocy upoważnienia Państwa przyjmującego, zwanego exequatur.

4. Do czasu udzielenia exequatur kierownik urzędu konsularnego może być tymczasowo dopuszczony do wykonywania swych funkcji za zgodą Państwa przyjmującego. W takim wypadku mają zastosowanie postanowienia niniejszej konwencji.

Artykuł 4

Tymczasowe wykonywanie funkcji kierownika urzędu konsularnego.

1. Jeżeli z jakichkolwiek przyczyn kierownik urzędu konsularnego nie może wykonywać swych funkcji lub jeżeli jego stanowisko nie jest tymczasowo obsadzone, Państwo wysyłające może wyznaczyć do pełnienia funkcji tymczasowego kierownika urzędu konsularnego w Państwie przyjmującym urzędnika konsularnego urzędu konsularnego w Państwie przyjmującym albo członka personelu dyplomatycznego swego przedstawicielstwa dyplomatycznego w tym Państwie. Państwo wysyłające uprzednio notyfikuje Ministerstwu Spraw Zagranicznych Państwa przyjmującego imię i nazwisko oraz ostatni stopień osoby tymczasowo wykonującej funkcje kierownika urzędu konsularnego.

2. Tymczasowemu kierownikowi urzędu konsularnego przysługują te same ułatwienia, przywileje i immunitety, z jakich korzysta kierownik urzędu konsularnego zgodnie z niniejszą konwencją.

3. Członek personelu dyplomatycznego, wyznaczony do pełnienia funkcji kierownika urzędu konsularnego na podstawie ustępu 1, będzie nadal korzystał z przysługujących mu przywilejów i immunitetów dyplomatycznych.

Artykuł 5

Zawiadamianie organów okręgu konsularnego.

Po udzieleniu exequatur przez Państwo przyjmujące lub z chwilą gdy kierownik urzędu konsularnego zostanie dopuszczony, choćby tymczasowo, do wykonywania swych funkcji, Państwo przyjmujące powinno niezwłocznie zawiadomić o tym właściwe organy okręgu konsularnego. Powinno ono również zapewnić podjęcie niezbędnych środków dla umożliwienia kierownikowi urzędu konsularnego wywiązywania się z obowiązków urzędowych i korzystania z ułatwień, przywilejów i immunitetów przewidzianych w niniejszej konwencji.

Artykuł 6

Notyfikowanie o przyjazdach i wyjazdach.

Państwo wysyłające notyfikuje w odpowiednim czasie Ministerstwu Spraw Zagranicznych Państwa przyjmującego lub właściwym organom okręgu konsularnego, co następuje:

- 1) nominację członków urzędu konsularnego, imię i nazwisko, obywatelstwo, stopień, datę przyjazdu, datę ostatecznego wyjazdu lub zakończenia wykonywania funkcji, jak również inne zmiany mające wpływ na ich status w czasie zatrudnienia w urzędzie konsularnym;
- 2) przybycie i ostateczny wyjazd członka rodziny członka urzędu konsularnego, jego imię i nazwisko, obywatelstwo oraz fakt, że dana osoba staje się lub przestaje być członkiem rodziny;
- 3) przybycie i ostateczny wyjazd członków personelu prywatnego, ich imiona i nazwiska, obywatelstwo, wykonywane funkcje oraz fakt zakończenia ich służby;
- 4) zatrudnienie i zwolnienie pracowników konsularnych mających obywatelstwo Państwa przyjmującego lub mających miejsce stałego pobytu w tym Państwie.

Artykuł 7

Obywatelstwo członków urzędu konsularnego oraz członków personelu prywatnego.

1. Urzędnik konsularny powinien mieć obywatelstwo Państwa wysyłającego i nie może mieć miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym.

2. Pracownik konsularny i członek personelu prywatnego powinien być obywatelem Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego.

Artykuł 8

Dokumenty tożsamości.

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego wydają bezpłatnie dokumenty tożsamości każdemu członkowi urzędu konsularnego, jak również członkom jego rodziny.

2. Postanowień ustępu 1 nie stosuje się do obywateli Państwa przyjmującego lub osób mających miejsce stałego pobytu w tym Państwie.

Artykuł 9

Zakończenie wykonywania funkcji członków urzędu konsularnego.

1. Państwo przyjmujące może w każdej chwili, bez obowiązku uzasadnienia swej decyzji, powiadomić w drodze dyplomatycznej Państwo wysyłające o tym, że exequatur udzielone kierownikowi urzędu konsularnego zostało cofnięte albo że urzędnik konsularny został uznany za persona non grata lub że pracownik konsularny jest osobą niepożądaną. W tym wypadku Państwo wysyłające odwoła daną osobę albo położy kres jej funkcjom w urzędzie konsularnym.

2. Wykonywanie funkcji członka urzędu konsularnego ulega zakończeniu między innymi przez:

- 1) cofnięcie exequatur przez Państwo przyjmujące;
- 2) notyfikację przez Państwo przyjmujące Państwu wysyłającemu, że dany urzędnik konsularny został uznany za persona non grata lub że dany pracownik konsularny został uznany za osobę niepożądaną;

- 3) notyfikację przez Państwo wysyłające Państwu przyjmującemu, że funkcje danej osoby uległy zakończeniu.

ROZDZIAŁ DRUGI

Funkcje konsularne.

Artykuł 10

Funkcje urzędnika konsularnego.

Funkcje urzędnika konsularnego polegają na:

- 1) ochronie praw i interesów Państwa wysyłającego i jego obywateli w Państwie przyjmującym, jak również udzielaniu pomocy obywatelom Państwa wysyłającego;
- 2) przyczynianiu się do rozwoju przyjaznych stosunków między Państwem wysyłającym a Państwem przyjmującym w dziedzinie gospodarczej, handlowej, kulturalnej, naukowej i turystycznej;
- 3) uzyskiwaniu, za pomocą wszelkich legalnych środków, informacji o Państwie przyjmującym w zakresie polityki, gospodarki, handlu, kultury, nauki, turystyki i zdawaniu z tego sprawy rządowi Państwa wysyłającego;
- 4) wykonywaniu innych funkcji powierzonych przez Państwo wysyłające, których nie zakazują ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego lub którym Państwo to się nie sprzeciwia.

Artykuł 11

Porozumiewanie się z obywatelami Państwa wysyłającego.

1. Urzędnik konsularny ma prawo porozumiewać się i spotykać z każdym obywatelem Państwa wysyłającego w swoim okręgu konsularnym oraz udzielać mu pomocy i zapewniać opiekę prawną.

2. Państwo przyjmujące nie będzie w żaden sposób ograniczać możliwości porozumiewania się obywatela Państwa wysyłającego z urzędem konsularnym ani jego dostępu do tego urzędu.

Artykuł 12

Zastępstwo obywateli Państwa wysyłającego.

W razie gdy obywatel Państwa wysyłającego nie może, w odpowiednim czasie, podjąć się ochrony swych praw i interesów z powodu nieobecności w Państwie przyjmującym lub z jakiegokolwiek innej przyczyny, urzędnik konsularny ma prawo, zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, zastępować danego obywatela przed sądami lub innymi organami Państwa przyjmującego lub zapewnić mu odpowiednio zastępstwo aż do czasu, gdy obywatel ten wyznaczy swego pełnomocnika lub sam zapewni ochronę swych praw i interesów.

Artykuł 13

Prowadzenie rejestru obywateli i wydawanie dokumentów.

1. Urzędnik konsularny ma prawo:

- 1) prowadzić rejestr obywateli Państwa wysyłającego;
- 2) prowadzić rejestr urodzeń i zgonów obywateli Państwa wysyłającego i wydawać odpowiednie dokumenty; nie zwalnia to jednak obywateli Państwa wysyłającego od obowiązku przestrzegania odpowiednich ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego;
- 3) wykonywać wszelkie czynności dotyczące zawierania związków małżeńskich między obywatelami Państwa wysyłającego i wydawać dokumenty zawarcia związku małżeńskiego zgodnie z prawem Państwa wysyłającego;
- 4) wydawać obywatelom Państwa wysyłającego paszporty lub inne dokumenty podróży, przedłużać ich ważność, dokonywać w nich zmian lub je unieważniać;
- 5) wydawać lub przedłużać wizy.

2. Właściwe organy Państwa przyjmującego, na żądanie urzędnika konsularnego, będą bezwzględnie i nieodpłatnie przysyłać do celów urzędowych odpowiednie dokumenty dotyczące obywateli Państwa wysyłającego.

Artykuł 14

Funkcje notarialne i legalizacja.

1. Urzędnik konsularny ma prawo:

- 1) uwierzytelniać wszelkie dokumenty obywateli Państwa wysyłającego, jak również poświadczać zgodność z oryginałem wszelkich kopii, wyciągów i fotokopii lub tłumaczeń takich dokumentów oraz uwierzytelniać własnoręczność podpisów obywateli Państwa wysyłającego na wszelkiego rodzaju dokumentach;
- 2) uwierzytelniać podpisy oraz pieczęcie na dokumentach wydanych przez organy Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego;
- 3) tłumaczyć wszelkiego rodzaju dokumenty na język urzędowy Państwa wysyłającego lub Państwa przyjmującego oraz poświadczać zgodność tłumaczeń z oryginałem;
- 4) przyjmować i uwierzytelniać oświadczenia obywateli Państwa wysyłającego;
- 5) przyjmować, sporządzać i uwierzytelniać rozporządzenia ostatniej woli i inne dokumenty stwierdzające jednostronne czynności prawne obywateli Państwa wysyłającego, dokonane zgodnie z ustawodawstwem tego Państwa;
- 6) wydawać i uwierzytelniać dokumenty miejsca pochodzenia towarów;
- 7) wykonywać inne funkcje notarialne i legalizacyjne powierzone przez Państwo wysyłające.

2. Dokument sporządzony, poświadczony lub zalegalizowany przez urzędnika konsularnego Państwa wysyłającego będzie miał taką samą ważność i moc w Państwie

przyjmującym jak dokumenty sporządzone, poświadczone lub zalegalizowane przez właściwe organy tego Państwa, jeśli jego treść nie jest sprzeczna z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

Artykuł 15

Przyjmowanie do depozytu dokumentów i przedmiotów.

1. Urzędnik konsularny ma prawo, zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, przyjmować do depozytu dokumenty, pieniądze lub przedmioty wartościowe od obywatela Państwa wysyłającego.

2. Urzędnik konsularny ma również prawo przyjmować przedmioty zagubione w Państwie przyjmującym przez obywatela Państwa wysyłającego, w celu przekazania ich właścicielowi.

3. W razie śmierci obywatela Państwa wysyłającego w Państwie przyjmującym, który nie miał miejsca stałego pobytu w tym Państwie, właściwe organy Państwa przyjmującego zaopiekują się własnością zmarłego pozostawioną w tym Państwie i przekażą ją, bez postępowania prawnego, urzędnikowi konsularnemu. Urzędnik konsularny spłaci wszelkie długi, pozostawione przez zmarłego w Państwie przyjmującym, do łącznej sumy wartości tych przedmiotów.

Artykuł 16

Ustanowienie opieki lub kurateli.

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią urzędnika konsularnego o potrzebie ustanowienia opieki lub kurateli nad obywatelem Państwa wysyłającego mającym miejsce stałego pobytu w Państwie przyjmującym.

2. Urzędnik konsularny będzie współdziałał w sprawach wymienionych w ustępie 1 z właściwymi organami Państwa przyjmującego, a w razie potrzeby proponuje osobę, która pełniłaby obowiązki opiekuna lub kuratora.

Artykuł 17

Powiadomienia o aresztowaniu i odwiedzin.

1. W razie zatrzymania, aresztowania lub pozbawienia wolności w jakiegokolwiek innej formie obywatela Państwa wysyłającego, właściwe organy Państwa przyjmującego zawiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego, nie później niż w terminie siedmiu dni od dnia, w którym zastosowano te środki.

2. Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego, zatrzymanego, aresztowanego lub pozbawionego wolności w jakiegokolwiek innej formie, w celu przeprowadzenia z nim rozmów, udzielania pomocy, w tym również obrony prawnej, a także z nim korespondować. Widzenie odbędzie się niezwłocznie, jednakże właściwe organy Państwa przyjmującego nie powinny odmówić widzenia po upływie trzech dni od dnia, w którym nastąpiło zawiadomienie. Następne odwiedziny mogą odbywać się w rozsądnych okresach.

3. Urzędnik konsularny ma prawo odwiedzać obywatela Państwa wysyłającego, odbywającego karę pozbawienia wolności w Państwie przyjmującym.

4. Właściwe organy Państwa przyjmującego będą informować osoby, których dotyczą postanowienia niniejszego artykułu, o wszystkich uprawnieniach, które im przysługują zgodnie z tymi postanowieniami.

5. Uprawnienia określone w niniejszym artykule będą wykonywane zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, z zastrzeżeniem, że nie uchylają one tych uprawnień.

Artykuł 18

Zawiadomienie o wypadkach i zgonach.

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego zawiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o wypadkach, w których wyniku obywatele Państwa wysyłającego ponieśli śmierć lub doznali ciężkich uszkodzeń ciała.

2. Po otrzymaniu informacji o zgonie obywatela Państwa wysyłającego w Państwie przyjmującym właściwe organy Państwa przyjmującego zawiadomią niezwłocznie urzędnika konsularnego o zgonie obywatela Państwa wysyłającego i na wniosek urzędnika konsularnego przekażą mu bezpłatnie akt zgonu lub kopię albo odpis innego dokumentu potwierdzającego zgon.

Artykuł 19

Funkcje w sprawach spadkowych.

1. Jeżeli obywatel Państwa wysyłającego, powołany do spadku jako spadkobierca lub zapisobierca, jest uprawniony do dziedziczenia lub otrzymania spadku po zmarłym w Państwie przyjmującym, niezależnie od obywatelstwa osoby zmarłej, właściwe organy Państwa przyjmującego poinformują niezwłocznie urzędnika konsularnego o otwarciu spadku.

2. W razie zgonu w Państwie przyjmującym obywatela Państwa wysyłającego, który pozostawił spadek w Państwie przyjmującym, właściwe organy Państwa przyjmującego poinformują niezwłocznie urzędnika konsularnego o składzie masy spadkowej i miejscu położenia spadku, a także o miejscu pobytu osób uprawnionych do spadku. Jeżeli zmarły pozostawił testament, właściwe organy Państwa przyjmującego przekażą odpis testamentu urzędnikowi konsularnemu na jego prośbę.

3. Urzędnik konsularny jest upoważniony, bez potrzeby przedstawiania pełnomocnictwa, do reprezentowania bezpośrednio lub za pośrednictwem swego przedstawiciela przed sądem i innymi organami Państwa przyjmującego obywatela Państwa wysyłającego, który jest uprawniony do spadku lub ma roszczenie do spadku w Państwie przyjmującym, jeżeli obywatel ten jest nieobecny lub nie może uczestniczyć w postępowaniu spadkowym. Przedstawicielstwo wygaśnie, gdy obywatel lub jego przedstawiciel podejmą się sami ochrony swoich praw i interesów. Urzędnik konsularny powinien przestrzegać ustaw i innych przepisów obowiązujących w Państwie przyjmującym podczas reprezentowania obywatela Państwa wysyłającego.

4. Właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą, zgodnie ze swoimi ustawami i innymi przepisami, wszelkie odpowiednie środki dla zabezpieczenia spadku, o którym mowa w ustępie 2, i poinformują niezwłocznie urzędnika konsularnego o podjętych środkach. Urzędnik konsularny ma prawo być obecny przy inwentaryzacji, nałożeniu i zdjęciu pieczęci oraz przy sprzedaży mienia wchodzącego w skład spadku, a także w razie podjęcia środków dla zabezpieczenia spadku.

5. Z chwilą zakończenia postępowania spadkowego lub innych czynności urzędowych właściwe organy Państwa przyjmującego zawiadomią o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego i po uregulowaniu długów, opłat i podatków przekażą mu niezwłocznie spadek lub udziały spadkowe osób, które reprezentuje.

6. Urzędnik konsularny ma prawo otrzymania, w celu przekazania osobom uprawnionym, nie mającym miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym, pieniędzy lub innego mienia należnego z tytułu spadku, odszkodowań, rent, polis ubezpieczeniowych i wszelkich innych należności.

7. Przekazanie mienia i należności z Państwa przyjmującego, stosownie do ustępów 5 i 6, może być dokonane przez urzędnika konsularnego jedynie zgodnie z ustawami i innymi przepisami tego Państwa.

Artykuł 20

Doręczanie dokumentów.

Urzędnik konsularny ma prawo, na wniosek właściwych organów Państwa wysyłającego, przyjmować zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego od obywateli Państwa wysyłającego dobrowolne zeznania lub doręczać im pisma sądowe i pozasądowe.

Artykuł 21

Udzielanie pomocy statkom Państwa wysyłającego.

1. Urzędnik konsularny ma prawo udzielania wszelkiej pomocy statkom Państwa wysyłającego, które znajdują się na morzu terytorialnym, wodach wewnętrznych, w portach lub innych miejscach zakotwiczenia w Państwie przyjmującym.

2. Urzędnik konsularny, podczas wykonywania funkcji wymienionych w ustępie 1, ma prawo:

- 1) wejść na statek i przyjmować oświadczenia dotyczące statku, przewożonego towaru i podróży;
- 2) przyjąć wizytę kapitana lub jakiegokolwiek członka załogi, a w wypadku koniecznym zorganizować umieszczenie ich w szpitalu lub powrót do kraju;
- 3) przyjmować, skontrolować, poświadczать, wystawiać albo przedłużać świadectwa lub inne dokumenty dotyczące statku;

- 4) załatwiać spory między kapitanem a członkami załogi lub między członkami załogi, włącznie ze sporami dotyczącymi umów o pracę lub warunków pracy, zgodnie z ustawodawstwem Państwa wysyłającego;
- 5) zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego prowadzić nadzór i inspekcję statku, prowadzić dochodzenie w sprawie zdarzeń, jakie miały miejsce podczas rejsu, podjąć kroki w celu zapewnienia dyscypliny i porządku na statku;
- 6) udzielać kapitanowi lub innym członkom załogi opieki i pomocy w ich stosunkach z sądami i innymi organami Państwa przyjmującego i w tym celu zapewnić im opiekę prawną, pomoc tłumacza lub jakiegokolwiek innej osoby;
- 7) dokonywać wszelkich innych czynności przewidzianych przez prawo Państwa wysyłającego w sprawach morskich, pod warunkiem że nie są one sprzeczne z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego.

3. Podczas pełnienia funkcji wymienionych w niniejszym artykule urzędnik konsularny jest zobowiązany do przestrzegania ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego

4. Właściwe organy Państwa przyjmującego uznają wszelkie środki podjęte przez urzędnika konsularnego, zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego, w stosunku do statków tego Państwa i ich załóg. Przy wykonywaniu takich funkcji urzędnik konsularny może zwracać się o pomoc do właściwych organów Państwa przyjmującego.

Artykuł 22

Uszkodzone statki Państwa wysyłającego.

1. Jeżeli statek Państwa wysyłającego uległ zatonięciu lub osiadł na mieliźnie albo też doznał innego poważnego uszkodzenia na wodach wewnętrznych lub morzu terytorialnym Państwa przyjmującego, właściwe organy Państwa przyjmującego poinformują o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego.

2. W wypadkach wymienionych w ustępie 1 urzędnik konsularny ma prawo udzielić pomocy statkowi oraz jego załodze, a także domagać się pomocy od Państwa przyjmującego.

3. W wypadkach wymienionych w ustępie 1 właściwe organy Państwa przyjmującego podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zorganizowania ratowania pasażerów i członków załogi. Niezależnie od tego na żądanie kapitana statku lub urzędnika konsularnego udzielą niezbędnej pomocy dla ratowania i ochrony statku, jego wyposażenia lub ładunku, a także przedmiotów stanowiących część statku lub jego ładunku, które znalazły się poza statkiem.

4. Gdy wyposażenie, ładunek, zapasy lub inne przedmioty pochodzące z rozbitego statku Państwa wysyłającego

zostaną znalezione na brzegu lub w jego pobliżu albo zostaną dostarczone do portu Państwa przyjmującego, w razie nieobecności kapitana, jego przedstawiciela, przedstawiciela urzędu ubezpieczeniowego lub w braku możliwości podjęcia przez nich odpowiednich środków, właściwe organy Państwa przyjmującego poinformują o tym niezwłocznie urzędnika konsularnego, który jest upoważniony do podjęcia takich środków, jakie mógłby podjąć właściciel, gdyby był obecny.

5. Urzędnik konsularny ma prawo być obecny w postępowaniu wszczętym w celu ustalenia przez właściwe organy Państwa przyjmującego przyczyn awarii statku, osadzenia na mieliźnie lub jego zatonięcia.

6. Statek, który uległ uszkodzeniu, jego wyposażenie, ładunek lub inne przedmioty nie podlegają opłatom celnym lub innym podobnym opłatom na terytorium Państwa przyjmującego, jeśli nie zostały dostarczone na sprzedaż lub do użytku w tym państwie.

Artykuł 23

Pomoc udzielana statkom Państwa wysyłającego przez organy Państwa przyjmującego.

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego udzielą niezbędnej pomocy statkom Państwa wysyłającego.

2. W razie gdy członek załogi, który nie jest obywatelem Państwa przyjmującego, opuści statek Państwa wysyłającego na terytorium Państwa przyjmującego bez zgody kapitana, właściwe organy tego Państwa udzielą pomocy w poszukiwaniu takiej osoby, na prośbę kapitana lub urzędnika konsularnego.

Artykuł 24

Sprawowanie jurysdykcji na pokładzie statku Państwa wysyłającego.

1. Właściwe organy Państwa przyjmującego mogą wykonywać swoją jurysdykcję co do przestępstw popełnionych na pokładzie statku Państwa wysyłającego, znajdującego się na morzu terytorialnym, wodach wewnętrznych lub w porcie, w razie:

- 1) przestępstwa popełnionego przez obywatela Państwa przyjmującego lub na szkodę obywatela tego Państwa;
- 2) przestępstwa naruszającego spójność i bezpieczeństwo portu, na morzu terytorialnym lub na wodach wewnętrznych Państwa przyjmującego;
- 3) przestępstwa naruszającego ustawy lub inne przepisy Państwa przyjmującego dotyczące ochrony zdrowia, bezpieczeństwa życia na morzu, spraw celnych, imigracyjnych, zanieczyszczenia morza lub nielegalnego przewozu albo sprzedaży narkotyków.

2. Niezależnie od postanowień przewidzianych w ustępie 1 właściwe organy Państwa przyjmującego, zgodnie ze swymi ustawami i innymi przepisami, mają prawo również wykonywać swoją jurysdykcję co do przestępstw naruszających spokój publiczny, bezpieczeństwo Państwa przyjmującego lub wyrządzających szkodę interesom tego Państwa. Jednakże bez zgody urzędnika konsularnego lub kapitana statku nie mogą ingerować w wewnętrzne sprawy tego statku.

3. Właściwe organy Państwa przyjmującego mogą na prośbę kapitana statku lub urzędnika konsularnego wykonywać swoją jurysdykcję na pokładzie statku Państwa wysyłającego.

4. W razie gdy właściwe organy Państwa przyjmującego zamierzają zastosować środki przymusu na statku Państwa wysyłającego przeciwko kapitanowi statku, członkom załogi lub pasażerom statku albo zająć znajdujące się na nim mienie, powinny uprzednio zawiadomić o tym urzędnika konsularnego. W wypadku pilności sprawy, gdy uprzednie zawiadomienie urzędnika konsularnego jest niemożliwe, właściwe organy Państwa przyjmującego powinny niezwłocznie udzielić informacji o związanych z tym faktach i podjętych krokach.

5. Postanowienia ustępu 4 nie mają zastosowania w razie przeprowadzonej przez właściwe organy Państwa przyjmującego zwykłej kontroli w sprawach paszportowych, celnych i sanitarnych ani przy podejmowaniu działań dla ratowania życia na morzu bądź zapobiegania zanieczyszczeniu wód oraz w czasie dochodzenia podjętego na żądanie lub za zgodą kapitana statku.

Artykuł 25

Wizyty na statkach państw obcych.

Po uprzedniej zgodzie kapitana statku urzędnik konsularny ma prawo odwiedzić statek podnoszący banderę jakiegokolwiek innego państwa niż banderę Państwa wysyłającego, płynący do portu lub innego miejsca zakotwiczenia w Państwie wysyłającym. Urzędnik konsularny jest obowiązany przestrzegać przepisów obowiązujących na terenie portu.

Artykuł 26

Statki powietrzne Państwa wysyłającego.

Postanowienia artykułów 21—25 niniejszej konwencji będą stosowane również do statków powietrznych Państwa wysyłającego, jak również statków powietrznych czarterowanych przez przedsiębiorstwa Państwa wysyłającego, jeśli obowiązujące wielostronne umowy lotnicze, których stronami są Państwo przyjmujące i Państwo wysyłające, lub dwustronne umowy nie stanowią inaczej.

Artykuł 27

Wykonywanie funkcji konsularnych w okręgu konsularnym i poza nim.

Urzędnik konsularny wykonuje funkcje konsularne w swym okręgu konsularnym. Za zgodą Państwa przyjmującego może również wykonywać funkcje konsularne poza tym okręgiem.

Artykuł 28

Porozumiewanie się z organami Państwa przyjmującego.

Przy wykonywaniu swych funkcji urzędnik konsularny może zwracać się do:

- 1) właściwych miejscowych organów swojego okręgu konsularnego;
- 2) właściwych naczelnych organów Państwa przyjmującego, jeżeli zezwalają na to ustawy i inne przepisy oraz zwyczajaje tego Państwa albo umowy międzynarodowe.

Artykuł 29

Przestrzeganie ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego.

1. Członkowie urzędu konsularnego oraz członkowie ich rodzin są obowiązani, bez uszczerbku dla ich przywilejów i immunitetów, przestrzegać ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego.

2. Członkowie urzędu konsularnego nie będą wykonywać w Państwie przyjmującym, poza swoimi funkcjami urzędowymi, żadnej działalności zawodowej lub handlowej dla zysku osobistego.

3. Pomieszczenia konsularne nie powinny być używane w sposób niezgodny z wykonywaniem funkcji konsularnych.

4. Środki transportu będące własnością Państwa wysyłającego, używane przez urząd konsularny, i środki transportu członków urzędu konsularnego i członków ich rodzin podlegają przepisom Państwa przyjmującego w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia.

Artykuł 30

Wykonywanie funkcji konsularnych przez przedstawicielstwo dyplomatyczne.

1. Przedstawicielstwo dyplomatyczne Państwa wysyłającego może wykonywać funkcje konsularne. W tym wypadku obowiązują postanowienia niniejszej konwencji.

2. Przedstawicielstwo dyplomatyczne Państwa wysyłającego notyfikuje Ministerstwu Spraw Zagranicznych Państwa przyjmującego imiona, nazwiska i rangę członków przedstawicielstwa dyplomatycznego, przydzielonych do wykonywania funkcji konsularnych.

3. Członkowie przedstawicielstwa dyplomatycznego, przydzieleni do wykonywania funkcji konsularnych, korzystają z przywilejów i immunitetów przysługujących im na podstawie ich statusu dyplomatycznego.

ROZDZIAŁ TRZECI

Ułatwienia, przywileje i immunitety dotyczące urzędów konsularnych.

Artykuł 31

Ułatwienia w działalności urzędu konsularnego.

Państwo przyjmujące udziela wszelkich ułatwień w wykonywaniu funkcji urzędu konsularnego i stosuje odpowiednie środki w celu umożliwienia członkom urzędu konsularnego wykonywania ich funkcji bez przeszkód.

Artykuł 32

Nabywanie pomieszczeń konsularnych i mieszkań.

1. Państwo wysyłające lub jego przedstawiciele mają prawo do nabywania na własność, wynajmowania lub nabywania w inny sposób gruntów, budynków i mieszkań na potrzeby urzędu konsularnego, z wyjątkiem mieszkań członków urzędu konsularnego będących obywatelami Państwa przyjmującego lub osób mających w nim miejsce stałego pobytu, oraz budowy i przebudowy budynków niezbędnych na te potrzeby.

2. Wykonując uprawnienia wymienione w ustępie 1, Państwo wysyłające będzie przestrzegało ustaw i innych przepisów Państwa przyjmującego w zakresie prawa dotyczącego nabywania i użytkowania gruntów, prawa budowlanego, urbanistyki i planowania przestrzennego.

3. Państwo przyjmujące, zgodnie ze swymi ustawami i innymi przepisami, ułatwi urzędowi konsularnemu Państwa wysyłającego nabywanie odpowiednich pomieszczeń przeznaczonych na potrzeby urzędu konsularnego. W razie potrzeby Państwo przyjmujące udzieli pomocy Państwu wysyłającemu w nabywaniu mieszkań dla członków urzędu konsularnego.

Artykuł 33

Używanie flagi i godła państwowego.

1. Państwo wysyłające ma prawo umieszczać godło na budynku zajmowanym przez urząd konsularny i na jego drzwiach wejściowych, jak również na rezydencji kierownika urzędu oraz na budynku urzędu konsularnego odpowiedni napis, oznaczający urząd konsularny w językach Państwa wysyłającego i Państwa przyjmującego.

2. Państwo wysyłające ma prawo wywieszać swoją flagę na budynku urzędu konsularnego i na rezydencji kierownika urzędu konsularnego, a także na środkach jego transportu w czasie, gdy są używane do celów urzędowych.

Artykuł 34

Nietykalność pomieszczeń konsularnych oraz mieszkań urzędników konsularnych.

1. Pomieszczenia konsularne oraz mieszkania urzędników konsularnych są nietykalne. Organy Państwa przyjmującego nie mogą do nich wkraczać bez zgody kierownika urzędu konsularnego lub kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego Państwa wysyłającego w Państwie przyjmującym lub bez uzyskania na to zgody upoważnionej osoby przez któregośkolwiek z nich.

2. Państwo przyjmujące podejmie wszelkie właściwe środki dla ochrony pomieszczeń konsularnych przed wtargnięciem lub szkodą oraz dla zapobieżenia jakiegokolwiek zakłóceniu spokoju urzędu konsularnego lub uchybieniu jego godności.

Artykuł 35

Nietykalność archiwów.

Archiwa konsularne są nietykalne w każdym czasie i niezależnie od tego, gdzie się znajdują.

Artykuł 36

Swoboda porozumiewania się.

1. Państwo przyjmujące dopuszcza i ochrania swobodę porozumiewania się urzędu konsularnego do wszelkich celów urzędowych. Przy porozumiewaniu się z rządem, przedstawicielstwami dyplomatycznymi oraz innymi urzędami konsularnymi Państwa wysyłającego, bez względu na to, gdzie się znajdują, urząd konsularny może używać wszelkich odpowiednich środków łączności, łącznie z kurierami dyplomatycznymi lub konsularnymi, pocztą dyplomatyczną lub konsularną oraz korespondencją sporządzoną kodem lub szyfrem. Urząd konsularny może zainstalować nadajnik radiowy i używać go jedynie za zgodą Państwa przyjmującego.

2. Korespondencja urzędowa urzędu konsularnego jest nietykalna.

3. Poczta konsularna powinna być opieczętowana i mieć widoczne zewnętrzne oznaczenia jej charakteru oraz może zawierać tylko korespondencję urzędową i dokumenty lub przedmioty przeznaczone wyłącznie do użytku urzędowego urzędu konsularnego.

4. Poczta konsularna nie będzie otwierana lub zatrzymywana.

5. Kurier konsularny powinien być zaopatrzony w urzędowy dokument, stwierdzający jego status i określający liczbę paczek stanowiących pocztę konsularną. Kurier konsularny może być tylko obywatelem Państwa wysyłającego nie mającym miejsca stałego pobytu w Państwie przyjmującym. W czasie wykonywania swych obowiązków służbowych kurier konsularny znajduje się pod ochroną Państwa przyjmującego i korzysta z nietykalności osobistej oraz nie będzie podlegał zatrzymaniu, aresztowaniu ani ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie.

6. Poczta konsularna może być powierzona kapitanowi statku lub statku powietrznego Państwa wysyłającego. Kapitan ten będzie zaopatrzony w urzędowy dokument określający liczbę paczek stanowiących pocztę konsularną. Nie będzie on jednak uważany za kuriera konsularnego. Na podstawie porozumienia z właściwymi organami Państwa przyjmującego urzędnik konsularny może bezpośrednio odebrać pocztę konsularną lub przekazać ją kapitanowi statku.

Artykuł 37

Zwolnienie od rekwizycji.

Pomieszczenia konsularne, ich urządzenia, mienie urzędów konsularnych, jak również jego środki transportu nie podlegają żadnej formie rekwizycji w celach obrony narodowej lub użyteczności publicznej. Jeżeli na te cele niezbędne jest wywłaszczenie, powinny być przedsięwzięte wszelkie odpowiednie środki dla uniknięcia utrudnienia wykonywania funkcji konsularnych i powinno być niezwłocznie wypłacone Państwu wysyłającemu pełne i efektywne odszkodowanie.

Artykuł 38

Zwolnienie od podatków i opłat pomieszczeń konsularnych, mieszkań i środków transportu.

1. Pomieszczenia konsularne, a także mieszkania urzędników konsularnych, których właścicielem lub najemcą jest Państwo wysyłające, jak również wszelkie środki transportu urzędu konsularnego są zwolnione w Państwie przyjmującym od wszelkich państwowych, terenowych lub komunalnych podatków i opłat, z wyjątkiem opłat pobieranych za specjalnie świadczone usługi.

2. Zwolnień wymienionych w ustępie 1 nie stosuje się do podatków i opłat, które muszą być uiszczone zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego przez osobę zawierającą umowę z Państwem wysyłającym lub z osobą działającą w jego imieniu.

Artykuł 39

Oplaty i inne należności konsularne.

1. Urząd konsularny może pobierać na terytorium Państwa przyjmującego za dokonane czynności konsularne opłaty oraz inne należności zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa wysyłającego.

2. Opłaty i inne należności wymienione w ustępie 1 nie podlegają jakimkolwiek podatkom i opłatom w Państwie przyjmującym.

ROZDZIAŁ CZWARTY

Przywileje i immunitety członków urzędu konsularnego.

Artykuł 40

Ochrona członków urzędu konsularnego.

Państwo przyjmujące będzie traktowało członków urzędu konsularnego z należnym szacunkiem i zastosuje wszelkie środki dla zapobiegania jakimkolwiek zamachom na ich osoby, wolność lub godność.

Artykuł 41

Swoboda poruszania się.

Z zastrzeżeniem swych ustaw i innych przepisów dotyczących stref, do których wstęp ze względu na bezpieczeństwo państwa jest zabroniony lub ograniczony, Państwo przyjmujące zapewni wszystkim członkom urzędu konsularnego swobodę poruszania się i podróżowania na swym terytorium.

Artykuł 42

Immunitet jurysdykcyjny.

1. Urzędnicy konsularni nie podlegają jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego. Korzystają oni z nietykalności osobistej i w związku z tym nie podlegają zatrzymaniu, aresztowaniu lub ograniczeniu wolności osobistej w jakiegokolwiek innej formie.

2. Pracownicy konsularni nie podlegają jurysdykcji karnej, cywilnej i administracyjnej Państwa przyjmującego w odniesieniu do czynności dokonanych w zakresie ich obowiązków urzędowych.

3. Postanowień ustępów 1 i 2 nie stosuje się do następujących spraw cywilnych:

- 1) wynikłych z zawarcia umowy przez członka urzędu konsularnego, w której nie występował on wyraźnie lub w sposób dorozumiany jako przedstawiciel Państwa wysyłającego;
- 2) wytoczonych na skutek szkody powstałej w wyniku wypadku w Państwie przyjmującym, spowodowanego przez pojazd, statek lub statek powietrzny;
- 3) dotyczących spadków, w których członek urzędu konsularnego występuje wyłącznie jako osoba prywatna w charakterze spadkobiercy, zapisobiercy, wykonawcy testamentu, zarządcy lub kuratora spadku, a nie jako przedstawiciel Państwa wysyłającego.

4. W razie wszczęcia postępowania karnego przeciwko pracownikowi konsularnemu lub w razie jego zatrzymania, aresztowania albo pozbawienia wolności oso-

bistej w jakiegokolwiek innej formie, właściwe organy Państwa przyjmującego powiadomią o tym niezwłocznie kierownika urzędu konsularnego. W czasie tego postępowania Państwo przyjmujące będzie traktować pracownika konsularnego z należyтым szacunkiem i powinno unikać wszelkich przeszkód w wykonywaniu przez niego obowiązków urzędowych.

Artykuł 43

Obowiązek składania zeznań.

1. Członkowie urzędu konsularnego mogą być wzywani do składania zeznań w charakterze świadków przed sądami i innymi właściwymi organami Państwa przyjmującego. Jeżeli urzędnik konsularny odmawia stawienia się lub złożenia zeznań, nie można wobec niego stosować środka przymusu ani sankcji. Pracownicy konsularni nie mogą odmówić złożenia zeznań, z wyjątkiem wypadków określonych w ustępie 3.

2. Właściwy organ Państwa przyjmującego, wzywający członka urzędu konsularnego do złożenia zeznań, nie powinien utrudniać wykonywania jego obowiązków urzędowych. Może on, gdy jest to możliwe, przyjąć także zeznanie od członka urzędu konsularnego w urzędzie konsularnym lub w mieszkaniu członka urzędu konsularnego albo przyjąć od niego oświadczenie na piśmie.

3. Członkowie urzędu konsularnego nie są zobowiązani do składania zeznań co do faktów związanych z wykonywaniem swych obowiązków urzędowych ani do przedstawiania urzędowej korespondencji lub innych dokumentów z archiwów konsularnych.

4. Członkowie urzędu konsularnego nie mają obowiązku składania zeznań jako rzeczoznawcy w zakresie prawa Państwa wysyłającego.

Artykuł 44

Zwolnienie od świadczeń osobistych i rzeczowych.

Państwo przyjmujące powinno zwalniać członków urzędu konsularnego od wszelkich świadczeń osobistych, od wszelkiej służby publicznej jakiegokolwiek rodzaju oraz od obciążeń wojskowych, takich jak związane z rekwizycją, daninami i zakwaterowaniem. Będą oni również zwolnieni, zgodnie z ustawami i innymi przepisami Państwa przyjmującego, od obowiązku rejestracji cudzoziemców, zezwoleń na pobyt, zezwoleń na zatrudnienie i innych tego rodzaju formalności dotyczących cudzoziemców.

Artykuł 45

Zwolnienie członków urzędu konsularnego od opodatkowania.

1. Członkowie urzędu konsularnego są zwolnieni od wszelkich podatków i opłat państwowych, terenowych i komunalnych Państwa przyjmującego, z wyjątkiem:

- 1) podatków pośrednich, które normalnie wliczane są w cenę towarów lub usług;
- 2) podatków i opłat od nieruchomości stanowiących własność prywatną, położonych na terytorium Państwa przyjmującego;
- 3) podatków spadkowych i podatków od przeniesienia prawa własności, pobieranych przez Państwo przyjmujące, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 47 niniejszej konwencji;
- 4) podatków i opłat od wszelkiego rodzaju dochodów prywatnych, mających swe źródło w Państwie przyjmującym;
- 5) opłat pobieranych za specjalnie świadczone usługi;
- 6) opłat ejestracyjnych, sądowych, hipotecznych i skarbowych, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 38 niniejszej konwencji.

2. Członkowie urzędu konsularnego, zatrudniający osoby, których wynagrodzenia lub uposażenia nie są zwolnione od podatków od dochodów w Państwie przyjmującym, powinni wypełniać obowiązki nakładane na pracodawców przez ustawy i inne przepisy tego Państwa w zakresie pobierania podatku od dochodów.

Artykuł 46

Zwolnienie od opłat celnych i rewizji celnej.

1. Zgodnie ze swymi ustawami i innymi przepisami Państwo przyjmujące zezwala na wwóz i wywóz oraz przyznaje zwolnienie z wszelkich opłat celnych i innych opłat z tym związanych, z wyjątkiem opłat za składowanie, przewóz i podobne usługi:

- 1) przedmiotów i środków transportu przeznaczonych do użytku służbowego urzędu konsularnego;
- 2) przedmiotów i środków transportu przeznaczonych do osobistego użytku urzędnika konsularnego, łącznie z przedmiotami przeznaczonymi do urządzenia się; artykuły konsumpcyjne nie powinny przekraczać ilości koniecznych do bezpośrednich potrzeb urzędnika konsularnego;
- 3) przedmiotów i środków transportu, sprowadzonych w momencie pierwszego urzędowania się w urzędzie konsularnym przez pracownika konsularnego.

2. Bagaż osobisty urzędnika konsularnego jest zwolniony od rewizji celnej. Może on być poddawany tej rewizji tylko wówczas, gdy istnieją poważne powody do przypuszczenia, że zawiera przedmioty inne niż wymienione w punkcie 2 ustępu 1 albo przedmioty, których wwóz lub wywóz jest zabroniony przez ustawy i inne przepisy Państwa przyjmującego albo które podlegają jego ustawom i innym przepisom o kwarantannie. Rewizja taka powinna być dokonywana w obecności zainteresowanego urzędnika konsularnego lub jego przedstawiciela.

Artykuł 47

Spadek po członku urzędu konsularnego.

W razie śmierci członka urzędu konsularnego lub członka jego rodziny albo członka służby prywatnej, który nie miał obywatelstwa Państwa przyjmującego lub miejsca stałego pobytu w tym Państwie, Państwo przyjmujące jest obowiązane:

- 1) zezwolić na wywóz ruchomego mienia zmarłego, z wyjątkiem takiego mienia nabytego w Państwie przyjmującym, którego wywóz był zabroniony w chwili śmierci danej osoby;
- 2) nie pobierać podatków spadkowych ani podatków od przeniesienia prawa własności co do mienia ruchomego pozostawionego przez zmarłego w tym Państwie.

Artykuł 48

Przywileje i immunitety członków rodzin członków urzędu konsularnego i członków personelu prywatnego.

1. Członkowie rodzin członków urzędu konsularnego korzystają odpowiednio z przywilejów i immunitetów przyznawanych w niniejszej konwencji członkom urzędu konsularnego. Niniejsze postanowienia nie dotyczą osób, które są obywatelami Państwa przyjmującego lub mają miejsce stałego pobytu w tym Państwie albo które wykonują w nim działalność zarobkową.

2. Pracownicy konsularni, którzy są obywatelami Państwa przyjmującego lub mają miejsce stałego pobytu w tym Państwie, nie korzystają z przywilejów i immunitetów określonych w niniejszej konwencji, z wyjątkiem postanowień artykułu 43 ustępu 3 niniejszej konwencji.

3. Z wyjątkiem postanowień artykułu 47 niniejszej konwencji przywileje i immunitety określone w niniejszej konwencji nie będą przyznawane członkom personelu prywatnego.

Artykuł 49

Zrzeczenie się przywilejów i immunitetów.

1. Państwo wysyłające może zrzec się przywilejów i immunitetów określonych w artykułach 42 i 43 niniejszej konwencji. To zrzeczenie się powinno być wyraźne i zakomunikowane Państwu przyjmującemu na piśmie.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 13 grudnia 1984 r.

2. Wszczęcie przez członka urzędu konsularnego lub członka jego rodziny postępowania w wypadku, w którym mógłby korzystać z immunitetu jurysdykcyjnego, pozbawia go prawa powoływania się na immunitet w stosunku do jakiegokolwiek powództwa wzajemnego, bezpośrednio związanego z powództwem głównym.

3. Zrzeczenie się immunitetu od jurysdykcji w odniesieniu do postępowania sądowego lub administracyjnego nie jest uważane za pociągające za sobą zrzeczenie się immunitetu w stosunku do środków wykonania orzeczenia. W stosunku do takich środków niezbędne jest odrębne zrzeczenie się.

ROZDZIAŁ PIĄTY

Postanowienia końcowe.

Artykuł 50

Ratyfikacja, wejście w życie i wygaśnięcie.

1. Konwencja niniejsza podlega ratyfikacji i wejdzie w życie po upływie trzydziestego dnia od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych, która nastąpi w Warszawie.

2. Konwencja niniejsza zawarta jest na czas nieokreślony. Może ona być wypowiedziana w drodze notyfikacji przez każdą z Umawiających się Stron. W takim wypadku utraci moc po upływie dwunastu miesięcy od dnia wypowiedzenia.

Sporządzono w Pekinie dnia 14 lipca 1984 r. w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i chińskim, przy czym obydwie teksty mają jednakową moc.

Na dowód czego Pełnomocnicy Umawiających się Stron podpisali niniejszą konwencję i opatrzili ją pieczęciami.

Z upoważnienia
Rządu
Polskiej Rzeczypospolitej
Ludowej

Ernest Kucza

Z upoważnienia
Rządu
Chińskiej Republiki
Ludowej

Qian Qichen

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*